

Reactie internetconsultatie *'Participatiewet in balans'*

Veel positieve ontwikkelingen in deze uitwerking. Menselijke maat, vertrouwen, de mens centraal. Waar ik heel benieuwd naar ben is de uitwerking van het voornemen: *'Ik ga daarom toewerken naar een participatiewet die eenvoudiger is en een toereikend bestaansminimum biedt'*.

Veel van de problemen die bijstandsgerechtigden ervaren vinden hun oorsprong in het niet hebben van genoeg middelen. Dat gezegd hebbende, bestaanszekerheid bestaat niet alleen uit geld, een baan of vrijwilligerswerk. Bestaanszekerheid is ook gerelateerd aan zelfvertrouwen, trots, eigen regie en het recht op eigen keuzes maken. Deze rechten zijn door een ontoereikend inkomen al lang afgenomen van de bijstandsgerechtigden, met alle gevolgen van dien.

De veelheid aan regelingen opgezet door gemeenten, stichtingen etc. zijn hartverwarmend en helpen vele mensen. Er is echter ook een keerzijde, het zijn veelal regelingen voor artikelen waarvan mensen op de eerste plaats nooit afhankelijk van gemaakt hadden mogen worden. Om zomaar iets te noemen; de voedselbank.

Financieel gezien, alle maatregelen die de afgelopen jaren genomen zijn om mensen te ondersteunen het resultaat van steeds verder korten op de uitkeringen. De kosten die daar mee gemoeid zijn overtreffen ruim het budget wat nodig geweest zou zijn om bijstandsgerechtigden van een fatsoenlijk inkomen te voorzien. Het leed wat daarmee is aangericht mag niet onderschat worden. Iemand de waardigheid afnemen is één van de factoren waardoor het doorbreken van de armoede van generatie op generatie moeilijker maakt.

Iedereen mee laten doen is een mooi streven. Zoals al aangegeven in deze brief is dat niet voor iedereen haalbaar. Er zijn chronisch zieken die onterecht in de bijstand zijn gekomen door het (teveel) aangescherpte beleid van arbeidsongeschiktheid. Schrijnende gevallen van mensen die graag zouden willen werken maar dit echt niet meer kunnen. Afgekeurd worden ze niet, deels heeft dit te maken met het systeem van beoordelen. Natte vingerwerk wat iemand nog misschien zou kunnen verdienen en vergelijk met laatst verdiende loon. Wat heeft dat in de vredesnaam met de ziekte te maken? Chronisch zieken zouden een erkenning moeten krijgen middels vrijstelling van sollicitatieplicht en inlichtingenplicht. Geen beperkingen op vermogen of spaargeld. Geen verplichte participatie als daar geen behoefte aan is. Daarnaast zou de uitkering voor deze mensen hoger moeten zijn omdat zij zelf geen inkomen meer kunnen derven.

Zoals eerder gezegd, veel mooie voorstellen die de mensen die onder de participatiewet vallen wat lucht geeft. Jammer is wel dat de vier weken zoektijd bij aanvraag van een uitkering in stand gehouden wordt. Naar mijn mening is dat leeftijdsdiscriminatie. Ook op die leeftijd heb je de kosten die betaald moeten worden, bij de start van het eigen leven ze laten dwalen zorgt eerder voor wantrouwen in de overheid. Misschien is er nog ruimte om dit alsnog in te trekken, op zijn minst in ieder geval de zoektijd halveren. Vaak zijn ze allang zonder inkomen en heeft dat niets opgeleverd. Wat zouden ze in die vier weken dan nog extra kunnen doen wat wel resultaat oplevert? Geef jongeren een goede start mee, laat het volwassenleven niet beginnen met zoveel kopzorgen en schulden. De maatschappij is al gecompliceerd genoeg.